

Selvbehandling med årelating

Årelating er en av de eldste behandlingsmetoder vi kjenner som fremdeles er i bruk. Langt inn på 1800-tallet ble det også foreskrevet av legene i utstrakt grad. Mot slutten av århundret tilkom imidlertid stadig større skepsis fra legestanden. Til stor forargelse for pasientene, som ordnet seg på andre måter. Forfatteren av denne teksten, Oskar Eng (1847–1921), hadde vært to år som distriktslege i Lenvik da han skrev den (Tidsskrift for praktisk medicin 1881; 1: 211–5), og han ordfører for Venstre.

Lidt om Kardialgien i Tromsø Stift.

[...] At udfinde Aarsagerne til Klorosens Udbredelse, magter jeg ligesaa lidet som de mange Læger, der har spekuleret derpaa. Nogle Momenter for dette Distrikts Vedkommende og i endnu videre Omkreds maa jeg dog tillade mig at paapege. Saaledes drives her Blodudtømmelser i en forfærdelig Grad. Aareslaaer og Kopsætter er snart sagt hver anden Mand og Kvinde. For alle mulige Sygdomme skal der tappes Blod. En hel Del Mennesker aarelader sig uden Foranledning 1–4 Gange om Aaret. Og slig skal det have gaaet i Aar-rækker. Til Belysning maa jeg nævne et Par Exempler: En Pige, der paa Grund af mange Aars klorose led af Dysmenorroe, blev aareladt næsten hver Maaned. En klorotisk Kone svanger i 8de Maaned blev aareladt, blot fordi hendes Kardialgi blev noget heftig. Koppesnepperten bruges i alle mulige Tilfælde og paa alle Steder af Kroppen. Foruden disse meget populære Behandlingsmaader drives en tredie – vistnok uskyldig – endnu hyppigere, nemlig «Livsvækkeren». Dette er nu forresten ikke lidet i aftagende.